

Robert Glință, confesiuni: „Am plâns în camera de hotel de n-am mai știut de mine!”

By Sofia Paul - 03/02/2025

Campionul la înot argeșean Robert Glință în vârstă de 27 de ani a făcut dezvăluiri despre viața sa de sportiv în cadrul seriei „Neînvinșii”, un proiect al jurnalistei Andreea Giuclea. Piteșteanul a povestit despre trăirile sale din perioada carierei de sportiv, a vorbit sincer despre presiunile resimțite și momentele dificile prin care a trecut. În 2022, primul campion european al României la înot masculin a decis să

renunțe la sportul de performanță.

Lumea sportului e diferită de lumea care trăiește mai liniștită în societate, cu joburi, cu activități zilnice, cu medii sociale, de care eu n-am avut parte și pe care nu știam cum să le tratez. Și mi-am dat seama, într-un mod destul de dureros, că am de învățat cum să trăiesc de fapt. Încă învăț, sunt într-un proces de descoperire, încă îmi dau seama cine sunt, ce îmi place, ce vreau să fac cu adevărat.”, **a spus el pentru lead.ro.**

Ca sportiv, nu ai cum să iei toate deciziile pe cont propriu. Ești într-o comunitate, contează și antrenorul, și preparatorul fizic, poate și psihologul. Tu, ca sportiv, ascuți. Antrenorul spune: «Fă asta!», federația spune: «Fă asta, avem nevoie de asta!». Așa am și ajuns la rezultate; indiferent de ce simțeam eu, de foarte multe ori, am făcut ce mi s-a spus. Și chiar și în momentele în care eu simțeam că nu mai pot, nici fizic, nici emoțional, am primit zero înțelegere. De multe ori, nici nu puteam să spun că nu mai pot, pentru că nu mi se dădea ocazia să fiu ascultat. Nu se punea preț pe mine, pe propria persoană, pe propriile mele nevoi, ci pe rezultatele pe care le aduceam.”, **s-a mai confesat Robert.**

O făceam pentru a mulțumi lumea, nu o mai făceam pentru mine

Nu vreau să blamez pe nimeni, dar asta a fost povestea mea, percepția mea asupra lucrurilor prin care am trecut. Sunt o poveste de succes, fără doar și poate, pentru cine se uită la ce am realizat. Dar lucrurile nu sunt așa cum par la prima vedere, ce vedem la suprafață poate să fie complet eronat. Nu știm prin ce trec cei de lângă noi și ar fi frumos să ținem cont de asta, să fim mai rezervați în a critica sau a judeca ori a trage concluzii pripite. Ar fi frumos să fim un pic mai precauți și să empatizăm mai mult cu cei din jurul nostru.”, a spus el pentru sursa citată.

În spatele victoriilor sale s-au ascuns trăiri intense.

M-am întrebat de multe ori dacă m-am bucurat cu adevărat de momentul în care am devenit campion european și am realizat că a fost mai mult o ușurare. Am plâns în camera de hotel de n-am mai știut de mine; mai mult decât bucurie, a fost o ușurare că am reușit, pentru că îmi era frică de eșec. E foarte greu să faci performanță în România, e o cale dificilă și solitară, de aceea avem parte de rezultate frumoase atât de rar. Eu am reușit cu foarte multă muncă și ambiție și susținere din partea familiei.”, **a subliniat Robert.**

Înainte de Campionatele Mondiale în bazin scurt de la finalul anului din Australia, Robert Glință a suferit o accidentare la gleznă, dar, cu toate astea, nu a renunțat la competiție.

Probabil era mai bine să nu concurez, pentru că nu eram refăcut, dar nici eu n-am acceptat asta, nici n-am fost sprijinit în sensul ăsta. Toată lumea trăgea de mine și eu mi-am dorit, dar nu am putut. La Melbourne, n-am reușit să mă calific în semifinale. Deși îmi depășisem limitele și obținusem un timp bun, dacă ar fi să privim tot contextul, a fost considerat un eșec. Lumea se uita la mine ca și cum i-aș fi dezamăgit, fără niciun fel de sprijin, niciun fel de înțelegere.”, **a spus el pentru lead.ro.**

Acela a fost punctul în care mi-am dat seama, clar ca lumina zilei, că pot să-mi dau și viața în bazin pentru sportul ăsta și tot nu aș mulțumi. Pentru că o făceam pentru a mulțumi lumea, nu o mai făceam pentru mine, ci pentru ceea ce reprezenta Robert Glință, pentru țară, pentru familie, pentru sponsori. A fost dureros, dar în sfârșit am înțeles că, dacă alții nu au grijă de mine, măcar eu trebuie să am grijă de mine și măcar eu să nu mă mai abandonez pe mine!”.

„M-au ajutat enorm psihoterapia, tratamentul, rugăciunea”

În cadrul confesiunilor sale, campionul a dezvăluit că în timpul carierei a avut gânduri de sinucidere.

M-au ajutat enorm psihoterapia, tratamentul, rugăciunea. M-a ajutat și familia, fără mama nu eram în viață. Știu cât de mult se suferă în tăcere, și sportivi, dar și oamenii în general, și nu se poate să nu îmi pese, de asta în luna noiembrie am alergat 60 de kilometri și am strâns bani pentru asociația Mental Health for Romania, parte din mișcarea globală Movember dedicată sănătății bărbaților”.

La acest moment, este mulțumit de reușitele sale.

Sunt cineva în societate, sunt respectat, am un nume, sunt bine privit, am primit foarte mult ajutor doar prin cine sunt, astea sunt niște lucruri pozitive dobândite de pe urma carierei. În plus, am o stabilitate financiară, nu am stresul că trebuie să supraviețuiesc de pe o zi pe alta, ceea ce e un confort foarte important. Nu am o grămadă de bani să merg în Maldive, dar nici nu-mi trebuie”.

În prezent, se ocupă de partea online a magazinului de articole sportive de înot al familiei, acordă mai mult timp pasiunii sale, fotografia, și a redescoperit plăcerea de a face sport din plăcere.

Văd și descopăr sportul și mișcarea într-un alt mod, mult mai plăcut și mai sănătos. Vreau să mă simt bine, vreau să râd, vreau să zâmbesc în timp ce o fac. Sportul e foarte frumos și mă bucur că am redescoperit asta”.

Nu mi-a plăcut niciodată să scot lucrurile negative în evidență. Mai ales în timpul carierei, nu m-ar fi ajutat să-mi spun toate ofurile, să fiu negativ despre lucrurile prin care trec, despre percepțiile pe care le am în funcție de pregătire, de susținerea pe care o am sau nu o am. Nu e treaba sportivului să facă asta și mi-ar fi consumat foarte multă energie.

Poate povestea mea o să ajute pe cineva, pentru că toți suferim în tăcere. Toate lucrurile prin care am trecut eu, cine le știa? Erau doar în mine, erau doar în capul meu, în inima mea, în sufletul meu, și ce s-a creat? O grămadă de durere, care pe mine m-a afectat teribil.

Nu le reproșez nimic antrenorilor cu care am lucrat, știu că fiecare a făcut tot ce a putut. N-am fost nici eu perfect, știu că am fost o durere pentru mulți. De multe ori, nu voiam să fac, mă puneam contra, eram irascibil, poate tocmai pentru că mă simțeam neînțeleș.

Eu am fost întotdeauna o fire introvertită, sensibilă, care gândește foarte mult și aș fi avut, poate, nevoie de oameni care să mă înțeleagă cu adevărat. Dar e o industrie, oamenilor le pasă de tine când ești bun, ești sus și le aduci rezultate.

Sunt împăcat, nu pot să zic că regret ce-am făcut, dar nu aș mai lua-o de la capăt. M-am întrebat asta, când stau eu cu mine, și n-aș mai putea vreodată să trec prin așa ceva, pentru că a fost cumplit de greu și puteam să mă pierd de multe ori.”, **a mai povestit Robert Glință.**

Foto: ediia tipărită

Citiți, de asemenea, pe anchetaonline.ro

<https://anchetaonline.ro/argh-saptamana-munca-saptamana-liber-215739/>

Original article:

<https://anchetaonline.ro/robert-glinta-confesiuni-plans-camera-hotel-stiut-mine-215754/>